

Motion till riksdagen 2008/09:A333

av **Ann-Kristine Johansson m.fl. (s)**

Reglering av arbetsmarknaden

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om den svenska arbetsmarknadsmodellen.

Motivering

Kollektivavtalet är en grundläggande förutsättning för den svenska arbetsmarknadsmodellen, den innebär att arbetsmarknadens parter tillsammans reglerar arbetsmarknaden i de avseenden som kollektivavtalet täcker. På så vis kan varje bransch ta tillvara sina möjligheter och förhålla sig till de specifika förhållanden som just den branschen omfattar, i högre utsträckning än om arbetsmarknaden reglerades av t.ex. allmängiltiga minimilöner.

Det torde vara självklart att regeringens myndigheter, som agerar på arbetsmarknaden, har i uppdrag att på ett tydligt sätt verka i enlighet med systemets grundläggande förutsättningar. En av dessa myndigheter är den nya myndigheten Arbetsförmedlingen (AF). Ett allvarligt problem är att AF i dag agerar utan tydlighet mot arbetsmarknadens parter, och ibland till och med godtyckligt.

Vid årsskiftet sjösattes den nya myndigheten Arbetsförmedlingen. I den nya organisationen finns det inga krav på samverkan mellan Arbetsförmedlingen och facket i något av de nya förslagen vad gäller arbetsförmedlingsverksamhet, och de fackliga organisationerna har inte längre själva rätt att nominera sina företrädare, vilket urholkar företrädarens möjligheter att representera sin organisation.

Tidigare var det ett krav att det skulle finnas kollektivavtal på de företag som kunde få ta del av arbetsmarknadsåtgärder, t.ex. lönebidrag, och att de fackliga organisationerna skulle få yttra sig angående anslag till arbetsmarknadsåtgärder. I regleringen till den nya AF finns dock inte några direktiv om att de fackliga organisationerna ska ges möjlighet att yttra sig. Det som ut-

Fel! Okänt namn på

trycks är att samarbete ska värnas och att kunskap ska tas tillvara, men inget är tvingande.

Allt som har med samverkan mellan AF och de fackliga organisationerna samt fackliga organisationers inflytande på hur arbetsmarknadsåtgärder fördelas beror på respektive AF-chef och om han eller hon vill bjuda in någon samarbetspartner. Detta leder till att systemet fungerar olika från arbetsförmedling till arbetsförmedling, och samverkan sker helt godtyckligt beroende på respektive arbetsförmedlingschefs bedömning.

I och med detta ges inte de fackliga organisationerna samma möjlighet att yttra sig om arbetsplatserna vid anslag till arbetsmarknadspolitiska åtgärder och inte heller kan de bevaka att AF:s agerande inte leder till undanträngningseffekter.

Syftet med att AF och de fackliga organisationerna ska ha kontinuerlig kontakt är att de fackliga organisationerna har en kunskap om sin egen branschs förutsättningar i en arbetsmarknadsregion. Därför skulle AF tjäna på att ha en kontinuerlig dialog med facket om lämpliga åtgärder, t.ex. vilken arbetsmarknadsutbildning som behövs.

Dessutom att är det önskvärt att det finns ett enhetligt arbetssätt över hela landet beträffande denna dialog.

Stockholm den 2 oktober 2008

Ann-Kristine Johansson (s)

Dan Nilsson (s)

Jan-Olof Larsson (s)

Helén Pettersson i Umeå (s)

Lars Mejern Larsson (s)